

Lucija Stupica

DOLGI ZIMSKI DNEVI

ČARNA

Greš po dolgi cesti med soncem in temo,
nemiren strah se zarisuje med kosti.

Čarna, rečeš. In zardiš. Več ne spregovoriš.

Te je kdo spoznal v predolгих hlačah,
v hoji ranljivega jelena, ko čisto sam
med množico loviš uročen spomin?

Je strah nastal iz teh ljudi? So fetiši
pošli? Preveč presojna mesta zate in ti
za njih? Le Ona je zdrsnila nevedno vate,

kjer zdaj ponuja mlečno cesto, medeno dlan,
vse vonje in imena vetra, bolečine in strasti.
In v jeziku, ki ga govori, se vse smeji.

Nahodil bi se rad. To veš. Na zunaj se nič
ne spremeni: lahko zažvižgaš melodijo kot
že kdaj. A misliš Nanjo. Čarna, rečeš. In

zardiš.

RUSALKE

Tiste majhne reči – o njih govoriva,
bingljajočih nog čez manjšo skalo
in se smejiva, ker naju ne zadevajo.

Skrivnosti so zakopane pod palisado.

Kje že? In kdaj!

Opazujeva razžarel zaton nad gozdom,
 žerjavico za odhod z nemirnih cest.
 V tiho pribežališče se ogrne še več
 skrivnosti. »Pojdiva in opraviva obisk.«

Zrak je čist. Sveži cimet rok zdrsne mimo.
 Nikogar ni. Le midva, oblečena v lastne
 sence, se spuščava do jase z drgetom,
 ki je naslutil, kar prihaja. Nekaj se

zalesketa in izgine. Gozd odgovarja
 le skozi žvižg vetra. Ko odhajava,
 molčiva.

DRUGA GLASBA

Tam zunaj me kličejo prsti.
 Ko dan ni ne bos ne raztrgan.
 Ko za pomečkano zaveso pesniki
 vadijo igro v megli.

In srečam sive potovalce,
 brez ladij, brez hiš.

Srečam visoke hijacinte -
 s poljubi nemirnega sna.

Slišim, kako nekdo igra čelo,
 tam zunaj,

kako zvoki hitijo
 skozi veje in mene
 kot lebdeči dotiki.

Počasi zdrsnem med te prste
 in potem hočem, da so to
 tisti moji prsti, ki me kličejo
 v temi.

Nevede postanem glas čela,
 razlivajoč se v drugo telo,
 ker nimam vrta, ker imam le psa
 na sledi vsakega koraka.

DOLGI ZIMSKI DNEVI

Moj list. Tvoje pero.
Bele noči so zakopale obraze,
utrjene od čakanja, da jih
spustim skozi vrata.

Kamnita stoletja z odtisi:
hočem se z njim raziti,
si narisati obraz, čiste črte,
pasti vase in se dvigniti

v drugih očeh.

O zimski dnevi na vrhovih
prstov!

ŽIVLJENJE DOLGO ISKANJE TEBE

Poletja, jasno zarisana v soncu,
čisti dež, natančno zastavljene črte
življenja, mene in slik,

ki jih odkrivaš po galerijah
(ne razumeš, nekdo te vleče za nos).
To je nekaj, kar sanjaš.

Ampak vse se izmuzne. S svežo sapo,
ki jo kličeš na obali. Vedno.
Kaj dokazuje valovanje? Vztrajnost?
Gotovost? Lepoto? Nekaj, kar naj
bi bili mi?

Pa vendar sem reprodukcije Klimtovih
slik v bližnjih in daljnih domovih,
ki spreminjajo rdečo barvo las in
misli ljudi.

Sprenevedanja so odveč. Toliko lic
 obrne človek! Potem si trmoglavo
 ustvariš eno podobo. In izmuznejo se
 drobne reči: kot recimo, kako sem
 že kdaj poljubila ime na ovojnici.
 Lovljenje misli je kakor potovanje
 po vetrovni poti. Vem. In zdaj govorim -
 skozi mreže spletene naokrog
 mreža tujih usod.

SKUPINSKA SLIKA

Ustnice z okusom mladega vina
 so se ponujale v nasmeh.
 Brez senc, ki bi oblačile telo,
 le gola svetloba znotraj dneva.
 Pravzaprev smo se smejali vsi –
 za preprost spomin,
 ko je veter nosil pesek v lase
 in jezik pral sol z dlani.
 Pomislila sem: ostala bo,
 kajti prišla je, kot prihajajo
 stvari v skrivnosti nočne ure,
 ko slišiš jokati galeba z morja
 in so bližine dosegljive, tu.
 Potem se je umaknila ...
 Od časa do časa se zopet pojavi
 v brezmejnih nepredvidljivih trenutkih
 in pomaha – krhka, skoraj ženska,
 kakor tisto poletje -
 izpod metuljevega krila.